

Vanfæltighed at gaa med til at ophæve Eksamenstkommisjonen. Jeg vil minde det høje Ting om, at det først er efter mange Aars lange og haarde Kamp, at man naaede til at faa Eksamenstkommisjonen indført. Her i Folketinget gif det vel meget let; Loven blev enstemmig vedtagen, og det var det nuværende ærede Medlem for Rjøbenhavns 6te Valgkreds (Gad), der var Ordfører for Udvalget, som anbefalede at indføre en Eksamenstkommisjon. Derimod var Kampen haard i Landstinget, dog — saa vidt man kan stønne ved at gennemlæse Forhandlingerne — ikke just fordi der i Tinget selv var en saa stærk Modstand, men Grunden var, at der fra den daværende Minister, Rosenørn-Teilmann, rejstes en stærk Modstand. Man havde endog det mærkelige Syn, at Madvig, som var Udvalgets Ordfører, paa det stærkeste anbefalede Eksamenstkommisjonen, men til sidst stemte imod Lovforslaget, og han sagde selv, at det var, fordi det mødte saa stærk Modstand hos den daværende Kultusminister. Lovforslaget blev, saa vidt jeg erindrer, vedtaget med en eller to Stemmers Overtal, og jeg kunde have lyst til at nævne, at der dog var Mænd som Andrae, Fischer, Haffner og Rosenørn-Lehn, der stemte for Loven. Jeg har altsaa det Haab, at det maaste skal lykkes at faa nogle Forandringer indførte i Lovforslaget. Nu ved jeg nok, at det er kommet ned til Tinget næsten som et Ultimatum. Der blev jo, inden det sendtes her ned, udtalt i det andet Ting: „Folketinget maa vide, at der ikke er synderligt at forandre ved dette Lovforslag. Folketinget maa altsaa ved denne Lejlighed vise den Resignation, at det tager Loven omtrent, som den kommer fra os.“ Jeg trøster mig imidlertid med det gamle Ord, at det gaar ikke altid saa strengt til, som Bræsten prædiker, og jeg haaber, at det heller ikke her skal gaa saa strengt til, thi ellers vilde det jo næsten være unyttigt at behandle Lovforslaget videre. Jeg tænker, at Folketinget maa rolig overveje denne Sag og saa tage sit Standpunkt. Der kan maaste være den Vanfæltighed, at vi have ikke saa grumme længe til den 1ste April, paa hvilket Tidspunkt vi jo pleje at sige Stop, men jeg haaber alligevel, at Folketinget vil tage Sagen under Overvejelse, give den en rolig og virkelig saglig Behandling og derefter tage sit Standpunkt.

Mr. Nielsen: Jeg skal tillade mig at begynde, hvor det ærede Medlem for Odense Amts 6te Valgkreds (Højmark) endte. Det ærede Medlem omtalte lige i Slutningen af

sin Tale det sene Tidspunkt, Lovforslaget er kommet frem paa, og det har selvfølgelig sine Betæneligheder, naar Lovforslag af stor Betydning — og det mener jeg, dette har — komme frem paa et saa sent Tidspunkt. Gemytterne kunne saa undertiden være optagne af andet, som kan drage en bort fra det foreliggende, og det kan da være lidt vanskeligt at samle Medlemmernes Interesse om Ting, der i og for sig burde have og i og for sig da ogsaa have de fleste Medlemmers Interesse. Naar disse Betæneligheder ikke ere saa afgjort store i dette Tilfælde, kommer det imidlertid af, at det er en Sag, som er bleven forhandlet ikke gennem Maaned, men gennem mange Aar. Jeg vil tage fat paa noget af det sidste, det næstsidste, min ærede fynske Nabo omtalte. Det er Spørgsmaalet om Bevarelsen af Eksamenstkommisjonen eller Henlæggelsen af Eksamen til Seminarierne med Examination af Seminarierets Lærere. Det er selvfølgelig alle ærede Medlemmer bekendt, at Eksamenstkommisjonen paa sin nuværende Maade blev indrettet for at skaffe en vis abstrakt Lighed for alle de unge Mennesker, der skulde tage Seminaristeksamen, og det kan jo heller ikke nægtes, at den blev indrettet med et ikke ringe Hensyn, taget til Frieseminarierne. Nu skal jeg langt fra give mig til at tale ondt om Eksamenstkommisjonens Arbejde, men jeg skal dog tillade mig den lille beskædne Bemærkning, at Eksamenstkommisjonen ganske vist har forsynet sig mere, da den var for mild, end senere hen, da den er bleven bestyldt for at være for streng. Jeg tror, der var en Mærætte, hvori Eksamenstkommisjonen tog lovlig lempelig paa Sagerne og maaste særlig tog lovlig lempelig paa et bestemt Fag, nemlig praktisk Færdighed. I sin Tid, for ikke saa mange Aar siden, var det en ren Undtagelse, at en Seminarist havde under sig i praktisk Færdighed, og de unge Mennesker kom ganske hurtigt og temmelig grundig under Vej med, at man kunde tage den Sag nogenlunde rolig; det slap man i alt Fald taalelig eller endog saa meget vel over. Naar saa Eksamenstkommisjonen i de senere Aar har taget Sagen noget strengere, og særlig paa det bestemte Punkt taget den strengere, er det efter min Mening en berettiget Reaktion, som der er kommen frem. Jeg mener, at Eksamenstkommisjonen har røgtet sit Hverd godt og naabntlig godt, da den stillede sig som et Slags Modværge mod den lidt for lempelige Behandling. Naar saa Spørgsmaalet bliver: Skal man da ikke beholde denne Eksamenstkommisjon, der altsaa gør Sagerne, som jeg mener, meget vel, saa vil